

Խ Մ Բ Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

«ԲԱ՛Յ ՄԵՁ, ՏԷ՛Ր, ԶԴՈՒՌՆ ՈՂՈՐՄՈՒԹԵԱՆ»

(Խոհեր ամանորի և Ս. Ծննդյան առթիվ)

Ամանոր և Ս. Ծնունդ...:

Մի անգամ ևս նոր ժամանակի և նոր կյանքի մեծ խորհրդի առաջ ենք կանգնել, երբ հուլունով ճանապարհում ենք իրադարձություններով հարուստ անցնող տարին ու անկտրում հուլիսով, վառ երպաներով ու խոհերով բացում գալիքի՝ նոր ժամանակների դուռը, սրտագին աղոթքը մեր շրթներին. «Բա՛ց մեզ, Տէ՛ր, պղուռն ողորմութեան»:

Աշխարհի և բովանդակ մարդկության համար, նոր տարվա սեմին, նորից բացվում են աստվածային շնորհների և բարիքների անսպառ աղբյուրները.

«Ամեն մարդու հավասար թող բաժնվի ամեն գանձ,
Թող պարտեզները բացվին և թող խուժեն հուն մարդիկ,
Բայց չկտրեն ոչ մեկ ծառ, չճկմեն ոչ մեկ ծաղիկ...»:
(Վ. ԹԵԲԵՅԱՆ)

Գալիքի նկատմամբ վառ հուլսի, անկտրում լավատեսության մեջ է, որ աշխարհը ավելի է գեղեցկանում և զգացվում է կյանքի վեհությունը, օրերի երաժշտությունն ու հավերժի բերկրանքը:

Ամանորի և Ս. Ծննդյան խոհերի և հանդիսությանց մեջ կա շունչը Աստուծո և հավիտենականության: Աստուծո ներկայության ու հավիտենականության խորհուրդն ենք պզուռն ու ապրում նոր տարվա գալուստով:

Տարին, ժամանակը նորանում է մարդու կյանքի մեջ, նրա հավատի, հուլսի, սիրո և գործերի մեջ.

«Զի հինն անց, և արդ նոր եղև ամենայն»
(Բ. Կորնթ. Ե 17):

Հին տարվա մայրամուտին և ամանորի այգաբացին, որպես ժողովուրդ և Եկեղեցի, մեր մտածումներն առաջին հերթին պետք է կենտրոնանան Աստուծո զգացման և ներկայության վրա, մեր կյանքի մեջ.

«Դու, Տէր, Դու պալս ամ ի լրումն հասուցեր...
Տարույ բաղցրութեան Զև օրհնի պսակ»:

Այսպիսի սրտագին խոհերով և զգացումներով, ինչպես նաև քրիստոնեական վառ հավատով, հայ ժողովուրդը, թե՛ Մայր Հայրենիքում և թե՛ Սփյուռքում, դիմավորում է նոր տարին և Ս. Ծնունդը:

Մեր ժողովրդի, մեր հայրենիքի և մեր Եկեղեցու համար բոլորվեց հավատով, հուլսով, աշխատանքով ու բարի արդյունքներով հարուստ ևս մի տարի:

Մեր ժողովուրդը, իր վերածնված Մայր Հայրենիքում, 1965 թվականը դիմավորում է ազգային հպարտության ամենաբաղցր զգացումներով, ստեղծագործ և խաղաղ աշխատանքի պայմաններում:

1964 թվականին իրապես մեծ եղան ու անմռանալի մեր Հայրենիքի ու մեր ժողովրդի ձեռք բերած հաջողություններն ու նվաճումները:

Ազգային-եկեղեցական տեսակետից, անցնող տարին մեր եկեղեցական տարեգրության մեջ պատմական տարի հանդիսացավ նրանով, որ Հայաստանյայց Առաքելական Եկեղեցին, Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի գլխավորությամբ և Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետի ղեկավարությամբ, իր նախախնամական դերը շարունակ-

կեց կատարել մեր ժողովրդի քրիստոնեական և հոգևոր մխիթարության, դաստիարակության և առաջնորդության գործում:

Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետը, որպես բարի և արի նավապետը մեր Եկեղեցու, միշտ լավատես, ամեն կերպ աշխատեց կենդանի և վառ պահել Երուսաղեմի ողջագուրման ոգին Սփյուռքի մի շարք այն տխուր երևույթների դեմ, որոնց նպատակն էր քայքայել նորից մեր եկեղեցական միությունը և ազգային միասնությունը:

Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը փրկության լաստ է ակնկոծությանց մեջ ծիպացող Սփյուռքի հալության համար, լույս և ճանապարհ՝ մութի մեջ, միություն՝ բաժանման դեմ, անխորտակելի ամբարտակ՝ ծուլման դեմ, ինչքան էլ նոր վտանգներ մոտենան հայոց երդիկներին:

Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը, հայ ժողովուրդը և մեր վերածնված Մայր Հայրենիքը, նոր տարվա շեմքին, ավելի քան երբեք հպոր, հավատով լի, կանգնել են իրենց լուսավոր ապագայի նկատմամբ խանդավառող, հայրենանվեր, եկեղեցաշեն հեռանկարների առաջ:

Նոր տարվա լուսաբացի հետ Զրիստոնեական Եկեղեցու վանգերը ավետում են աշխարհին «Մեծ և սքանչելի խորհուրդ»-ը՝ ծնունդը Խաղաղության Իշխանին, Արդարության Արեգակին, «որ բնակեացն ի մեզ»:

Փրկչի ծննդյան խորհրդով, տեսիլքով ապրեց, ստեղծագործեց մեր ժողովուրդը և հաճախ նահատակվեց:

1965 թվականի գարնան լրանում է ապրիլյան արյունոտ եղեռնի 50-ամյակը: Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետի 1964 օգոստոս 17 թվակիր սրբատառ կոնդակով, 1965 թվականը հռչակվել է ազգային սուգի և աղոթքի հորեյանական տարի:

Ազգիս սրբազնատուրը և հայրենասեր Հայրապետի սրբատառ կոնդակի ոգով և Նրա իմաստուն թելադրությամբ, Սփյուռքում ամեն կողմ կազմվել են հորեյանական հանձնաժողովներ, պատշաճորեն և մեր սուգին ու վշտին համապատասխան լրջությամբ, հայրենասիրությամբ նշելու ապրիլյան մեծ եղեռնի 50-ամյակը: Վեհափառ Հայրապետի անմիջական ղեկավարության տակ, Մայր Աթոռում ևս նախապատրաստական աշխատանքներ են կատարվում հայ առաքյալների և մեր հավաքական նահատակության 50-ամյակը ըստ արժանվույն նշելու համար:

Ս. Էջմիածնի Մայր Տաճարում մշտավառ մի կանթեղ է վետեղվելու «քրիստոնեության առաջին մարտիրոս Ս. Ստեփանոսի սեղանին վերև, ուր և այսուհետև պիտի մատուցվի հատուկ սուրբ պատարագ ամեն տարի ապրիլ 24-ին» (հայրապետական կոնդակ):

«Հայոց քրիստոսատես այս Մայր Հողին վրա, մեր Մայր Տաճարի կողքին», կկատուցվի «արձան մը անմոռաց հուշի և սրբազան ուխտի»՝ մեր նահատակների խնկելի և անմոռաց հիշատակին, որի սեղանի վրա «Մենք պիտի աղոթենք նաև մեր վերածնած ժողովուրդի կյանքի և բարօրության համար, որ ահա ավելի քան չորս տասնամյակներ է վեր կապրի, կուճանա, կհնորանա, հուժկու բազուկներով ու հանձարի լույսով կվերաշինե և ծաղիկ կդարձնե Մայր Երկիրը մեր, Հայաստանը ամենայն հայոց» (Վեհափառ Հայրապետի Ս. Ծննդյան քարոզ):

Մայր Աթոռի պաշտոնաթերթ «Էջմիածին» ամսագրի 1965 փետրվար-մարտ-ապրիլ միացյալ համարների բացառիկը ամբողջովին կնվիրվի ապրիլյան եղեռնի հիշատակին:

Հայ ժողովրդի համար նվիրական է մեր նահատակների անմոռաց հիշատակը: Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետը, Ս. Էջմիածնի հոգևոր բարձունքից, Հայոց Աշխարհի Մայր Հողից, հանուն մեր նահատակների, պատգամում է, պատվիրում, որ «արդար է և խղճի սեպուհ պարտականություն բոլորիս համար, որ հայոց մեծ եղեռնի հիսնամյակի տարելիցը առիթ հանդիսանա առավել ամրապնդումի մեր ժողովուրդի հոգևոր, ազգային ու հայրենասիրական միասնության»:

«Արդար է, այո՛, և սպասելի, որ այս տարի, գոնե այս տարի ի սպառ լռեն ամեն տեսակի ներքին հակամարտություններ ու տարակարծություններ, արտասահմանի հայության ծոցին մեջ, և մեր ժողովուրդի բոլոր զավակները անխտիր միանան, միակամ դառնան, համազգային տիրական զգացումի մը մեջ, մեր նահատակներու սուրբ հիշատակով եղբայրացած, ավելի քան երբեք» (Վեհափառ Հայրապետի Ս. Ծննդյան քարոզ):

Արժան և իրավ:

Ամենայն Հայոց հայրենասեր Հայրապետի սուրբ բերանով խոսում է հայոց պատմության անմեռ ոգին:

Այս է նաև կրակե պատգամը մեր նահատակների:

Խոստովանիմք և հետևիմք:

